

Οί πόλεις τῶν 15 λεπτῶν: Ἐνα ἀκόμη σχέδιο σκλαβιάς μέ καλοκάγαθο περιτύλιγμα

Τό μοντέλο τῶν «πόλεων τῶν 15 λεπτῶν», τό ὁποῖο δοκιμάσθηκε σέ διάφορες πόλεις, εὐρωπαϊκές καί μή (βλ. π.χ. Ὀτάβα, Μελβούρνη, Βαρκελώνη, Ὁξφόρδη), στηρίζεται στήν ἀνάγκη τοῦ σύγχρονου πολίτη γιά εὐκολία, ταχύτητα ἀλλά καί ἀσφάλεια. Σύμφωνα μέ δημοσίευμα τῆς Ναυτεμπορικής (26.2.2023):

«Ὅλα ὅσα χρειάζομαστε πρέπει νά βρίσκονται σέ ἀπόσταση περίπου 15 λεπτῶν μέ τά πόδια ἢ μέ τό ποδήλατο ἀπό τό σπίτι μας, ἀπό τήν ὑγειονομική περίθαλψη καί τήν ἐκπαίδευση μέχρι τά παντοπωλεῖα καί τούς χώρους πρασίνου».

Στόχος αὐτῆς τῆς σύλληψης εἶναι «νά γίνουν οἱ πόλεις πιό βιώσιμες καί συνδεδεμένες, μέ λιγότερη χρήση ιδιωτικῶν αὐτοκινήτων, πιό καθαρό ἀέρα, πιό πράσινους δρόμους καί χαμηλότερα ἐπίπεδα ρύπανσης πού θερμαίνει τόν πλανήτη. Περίπου τό ἕνα πέμπτο τῆς ἀνθρωπογενούς ρύπανσης στόν κόσμο πού προκαλεῖ τή θέρμανση τοῦ πλανήτη, προέρχεται ἀπό τίς μεταφορές».

Σύμφωνα μέ τό ἴδιο δημοσίευμα, «τά lockdowns τῆς πανδημίας συνέβαλαν στήν τόνωση τῆς δημοτικότητας τῆς ἰδέας, καθώς οἱ ἄνθρωποι, περιορισμένοι στίς γειτονίες τους, ἀναγκάστηκαν νά ἐπανεκτιμήσουν τήν περιοχή τους».

Ὡστόσο, «τά lockdowns σέ ἀκραία μορφή πυροδότησαν ἐπίσης τήν ἀνησυχία γιά περιορισμό βασικῶν ἐλευθεριῶν τῶν ἀνθρώπων, γιά μία “τυραννία τῆς ἀσφάλειας”. Τώρα κάποιοι φοβοῦνται ὅτι θά περάσουμε στήν “κλιματική τυραννία”. Γιά αὐτό καί ἡ ἀπλή ἀναφορά σέ πόλεις 15 λεπτῶν στό Διαδίκτυο πυροδοτεῖ πλήθος θυμωμένων σχολίων».

Ἐφαρμόζοντας τήν πετυχημένη συνταγή τῆς συγκάλυψης τῆς ζοφερῆς ἀλήθειας μέ τήν ἀπενοχοποιητική ἐκθεσή της στό φῶς, ὁ συντάκτης τοῦ δημοσιεύματος ἀναφέρει ὅτι:

Ὁ Ντάνκαν Ἐνράϊτ, ὁ δημοτικός σύμβουλος τῆς Ὁξφόρδης πού βρέθηκε κατακλυσμένος μέ ὑβριστικά μηνύματα στά μέσα κοινωνικῆς δικτύωσης ἐξ αἰτίας τῆς συμμετοχῆς του σέ μία προτεινόμενη δοκιμή «φιλτραρίσματος τῆς κυκλοφορίας» στήν Ὁξφόρδη, «ἔπεσε οὐσιαστικά θῦμα μίας θεωρίας συνωμοσίας, πού κερδίζει ταχύτατα ἔδαφος ἀνά τόν κόσμο, ἡ ὁποία μετονομάζει τά σχέδια γιά τή μείωση τῆς κυκλοφορίας, τή μείωση τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ρύπανσης καί τήν αὐξηση τῆς κυκλοφορίας

πεζῶν καί ποδηλάτων στίς πόλεις ὡς “κλιματικό lockdown».

Ὅπως, ὁμως, ἤδη γνωρίζουμε ἄριστα, ὁ λεκές τῆς συνωμοσιολογίας εἶναι ἡ προληπτική ἄμυνα κάθε λακέ τῆς ομάδας τῶν συνωμοτῶν, οἱ ὅποιοι μοιάζει νά ἀντιμετωπίζουν τούς πολίτες σάν οἰκόσιτα ζῶα πού θά πρέπει νά μένουν ἐγκλωβισμένα μέσα στά «ιδιωτικά κλουβιά» τους, ὅσο γίνεται περισσότερο. Ἀφ’ ἧς στιγμῆς οἱ ἀρνητικές ἀντιδράσεις ἐναντίον τοῦ μοντέλου τῶν «πόλεων τῶν 15 λεπτῶν» καί, εἰδικότερα, ὁ εὐλογος συσχετισμός του μέ τά (προδήλως ἀντισυνταγματικά) ψυχοκτόνα lockdowns πού ἐπιβλήθηκαν παγκοσμίως ἐναντίον τῶν λαῶν, χλευάζονται ὡς «θεωρία συνωμοσίας», θά πρέπει νά διαβάσουμε τίς προθέσεις τῶν ἐμπνευστῶν του μέ τά γυαλιά τοῦ Θαυμαστοῦ Ἀνάποδου Κόσμου, συμπεραίνοντας ὅτι οἱ «πόλεις τῶν 15 λεπτῶν» δέν εἶναι «γιά τό καλό μας», ἀλλά «γιά τό κακό μας», ἤτοι τόν νέο ἐγκλεισμό μας.

Ὅποιος ἐπιβιβασθεῖ στό αὐτοκίνητό του καί ταξιδεύσει ἀπό τήν Ἀθήνα μέχρι τήν Κομοτηνή θά διαπιστώσει ὅτι περίπου ἀνά 45 λεπτά πρέπει νά σταματᾶ σέ σταθμούς διόδων καί νά δίδει τόν ὀβολόν του. Μάλιστα εἶναι ἐντυπωσιακό ὅτι ὁ ὁδηγός πρέπει νά περάσει ἀπό τέτοιους σταθμούς ἀκόμη καί στήν εἴσοδο ἢ τήν ἔξοδο μικρῶν πόλεων, ἡ πληρωμή τῶν ὁποίων γίνεται σέ ἀρκετές περιπτώσεις (ὅπως στά διόδια τοῦ Βόλου) χωρίς ἀνθρώπινη παρουσία (εἶναι θέμα ὀλίγου χρόνου νά καταργηθοῦν τά μετρητά καί νά περάσουμε στήν ἀναβαθμισμένη πίστα ἠλεκτρονικῆς ἐπιτήρησης τῆς ἀχρήματης κοινωνίας), εἴτε μέ τήν καταβολή τοῦ ἀκριβοῦς ἀντιτίμου εἴτε μέ χρήση κάρτας. Δέν πρέπει δέ νά παροραθεῖ ὅτι σέ κάποιους σταθμούς διόδων ἀπαιτεῖται πολύ χαμηλό ἀντίτιμο, π.χ. 0,50 ἢ 0,90 λεπτῶν.

Ἐπομένως, ἐκεῖνο πού φαίνεται νά ἔχει τήν μεγαλύτερη σημασία δέν εἶναι τό μεγάλο ἀθροιστικό οἰκονομικό ὄφελος πού ἀποφέρει ἡ διέλευση τῶν ὁδηγῶν ἀπό τά διόδια, ἀλλά ἡ ἐπιβολή περιορισμοῦ στίς μετακινήσεις, ὁ ὅποιος αἶρεται μόνο, ἐφ’ ὅσον ὁ ὁδηγός καταβάλλει τό προβλεπόμενο ἀντίτιμο. Ἄν, λοιπόν, στό μέλλον, μέ πρόσχημα τήν πλαστή «κλιματική ἀλλαγῆ», κριθεῖ ἀναγκαῖα ἡ ἐπιβολή «κλιματικοῦ lockdown» καί προωθηθεῖ ἡ σύλληψη τῶν «πόλεων τῶν 15 λεπτῶν», ἡ Ἑλλάδα τῶν ψηφιακά ἀφηνιασμένων Μητσοτάκη-Πιερρακάκη ἔχει ἤδη ἔτοιμη τήν ἀπαραίτητη ὑποδομή!

Ἀξίζει νά θυμηθοῦμε ποιά εἶναι τά ἄλλα δύο σημεία, πλὴν τῆς μετακινήσεως, πού εἶχε προβλέψει ὁ π. Σάββας Ἀχιλλέως ὅτι θά χτυπήσει ὁ διάβολος «γιά νά πάρει τήν οἰκουμένη ὀλόκληρον» («ἂν δέν τά ἐλέγξει, δέν θά μπορέσει νά κυβερνήσει τόν κόσμο, ὅπως λέγει τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον»):

«Τό πρῶτο σημεῖο πού θά χτυπήσει ὁ διάβολος εἶναι ἡ κοιλία. Κοιλίοδουλοι οἱ ἄνθρωποι σήμερα. Ἡ κοιλία εἶναι τό πρῶτο σημεῖο πού ὁ διά-

βολος θά τό χτυπήσει ἀλύπητα. Τό φαγητό καί τά τρόφιμα καί ὀτιδήποτε ἄλλο γιά τήν κοιλία πρέπει νά τά ἐλέγχει ὁ διάβολος, διότι ἂν δέν τά ἐλέγξει αὐτά, δέν μπορεί ὁ ἄνθρωπος νά ὑποκύψει στήν δική του παγίδα. Τό δεύτερο σημεῖο πού θά χτυπήσει ὁ διάβολος, διότι χωρίς αὐτό πάλι ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεί νά ζήσει, νά κινηθεῖ, νά ἐπιβιώσει εἶναι τό χρῆμα, αὐτό πού πρόδωσε τόν δάσκαλον Χριστόν. Ἄν ὁ διάβολος δέν κρατᾶ τό χρῆμα στά χέρια του, δέν πρόκειται νά κυβερνήσει τόν κόσμον».

Τέλος, ἐπισημαίνοντας ὅτι «ἐκαστος ἀπό ἡμᾶς πρέπει νά προετοιμασθεῖ γιά νά ἀντιπαλέψει μέ τόν ἀόρατον ἐχθρόν», ἔλεγε ὅτι «ένα ἀπό τά φοβερότερα σημεία τῶν ἡμερῶν μας εἶναι οἱ λεγόμενες ἠλεκτρονικές κάρτες, παγκόσμιος παγίδα τοῦ διαβόλου».

Δέν ἀπαιτεῖται, ἐπομένως, ιδιαίτερη σοφία γιά νά γίνει ἀντιληπτό ὅτι ἡ ἐποχή τῆς λεγόμενης «4ης Βιομηχανικῆς Ἐπανάστασης» εἶναι ἡ ἐποχή τῆς σατανικῆς ὑποδούλωσης τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ προβολή τοῦ ψηφιακοῦ κράτους ὡς «θεάρεστης» προσόδου (ιδίως ἀπό τήν παρούσα κυβέρνηση καί τό φορικτό δίδυμο Μητσοτάκη-Πιερρακάκη) πρέπει καί αὐτή νά ἐρμηνευθεῖ ἀνάποδα: πρόκειται γιά «διαβολάρεστη» ὀπισθοδρομία, πού θά μετατρέψει τούς πολῖτες σέ δούλους τῆς ὑπερεθνικῆς ἐλίτ, κατευθυνόμενης ἀπό τόν μέχρι στιγμῆς παρασκηνακῶς δρώντα παγκόσμιο κυβερνήτη. Ὅσο, ὅμως, ὁ ἀπλός πολίτης δέν διακρίνει τίς ἀόρατες ἀλυσίδες του, ἀλλ' ἀντιθέτως τίς ἀντιμετωπίζει ὡς λυτρωτικά ἐργαλεῖα, δέν μπορεί καί νά τίς σπάσει³. Ἔτσι παράγεται τό παρά φύσιν φαινόμενο ὁ ἄνθρωπος, πού ἀπό τόν Δημιουργό του πλάσθηκε ἐλεύθερος, νά ἀγαπᾶ τήν σκλαβιά του.

Ἐδῶ ἀπαιτεῖται ἡ ἐξῆς διευκρίνιση: Μολονότι τό παράδοξο φαινόμενο νά ἀγαπᾶ ὁ ἄνθρωπος τήν σκλαβιά του συνδέεται συνήθως μέ τά δυστοπικά μυθιστορήματα τοῦ Ἄλντους Χάξλεϋ «**Θαυμαστός Καινούργιος Κόσμος**» καί τοῦ Τζώρτζ Όργουελ «1984», αὐτό περιγράφεται ἤδη ἀπό τόν Ζάν-Ζάκ Ρουσσώ στό περίφημο «**Κοινωνικό Συμβόλαιο**». Εἰδικότερα, στό Β' Κεφάλαιο τοῦ κλασικοῦ αὐτοῦ ἔργου του, διαβάζουμε τά ἐξῆς⁴: «οἱ ὑποδουλωμένοι, εὐρισκόμενοι ἀλυσσοδέτοι, χάνουν ὅλα, ὡς καί αὐτήν τήν ἐπιθυμίαν των νά ἐλευθερωθοῦν, καί ἀγαποῦν τήν δουλείαν, καθὼς οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσέως ἠγάπων τήν κτηνώδη κατάστασίν των. Ἐάν ὑπάρχουν λοιπόν ἄνθρωποι δουλωμένοι ἐκ φύσεως, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ὑπῆρξαν ἄνθρωποι δουλωμένοι παρά φύσιν· διότι ἡ δύναμις ὑπεδούλωσε κατά πρῶτον, ἡ δ' ἀνανδρία τῶν ὑποδουλωμένων διαιώνισε τήν δουλείαν».

Δέν ἀποκλείεται, λοιπόν, καί οἱ πόλεις τῶν 15 λεπτῶν νά ἀγαπηθοῦν ἀπό τούς πολῖτες, οἱ ὅποιοι θά νιώθουν εὐτυχισμένοι, καθὼς θά μποροῦν «γρήγορα, εὐκόλα καί σίγουρα» (αὐτό εἶναι τό λατρεμένο σύν-

θημα τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων) νά κάνουν ὅ,τι ἐπιθυμοῦν, συμβάλοντας στήν «καταπολέμηση» (sic) τῆς δήθεν ἀνθρωπογενούς κλιματικής ἀλλαγῆς.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἐπαληθεύεται περίτρανα ὁ Κωνσταντῖνος Τσάτσος, ὁ ὁποῖος ἀπό τό 1988, στό μελέτημά του «Ἡ προδοσία τῶν ἰδανικῶν»⁵, ἔγραφε (τηρεῖται ἡ ὀρθογραφία τοῦ πρωτοτύπου):

«Αὐτοί πού πράττουν, οἱ ἡγέτες, οἱ καθοδηγητές τῶν λαῶν, κάτω ἀπό τό κάλυμμα τῶν ἰδανικῶν ἀπεργάζονται ἐσκεμμένα καί προγραμματισμένα τήν κατάλυσή τους. Ὅσο μεγαλότερες εἶναι σήμερα οἱ δυνατότητες τῆς προπαγανδιστικῆς προβολῆς ἐνός ἰδανικοῦ καί συνεπῶς ὅσο ἡ κάλυψη πού προσφέρει εἶναι πληρέστερη, τόσο καί ἡ ἐνέργεια γιά τήν κατάλυσή του εἶναι ἐντελέστερη. Ὅπου ἀκοῦμε μέ πολλές τυμπανοκρουσίες νά λέγωνται οἱ λέξεις ἐλευθερία, δημοκρατία, δικαιοσύνη, ἐκεῖ, τώρα πιά τό ξέρομε, μέ πολλές τέχνες αὐτά τά ἰδανικά ποδοπατοῦνται. Τό νέο πού προσθέτει στά δεινά τῆς ἱστορίας ἡ ἐποχή μας εἶναι αὐτή ἡ εὐθεία μόνιμη ὀργανωμένη προδοσία τῶν ἰδανικῶν. [...] Μόλις ἐγκατασταθῆ ὡς κυρίαρχος ὁ ὀλοκληρωτισμός, ἀμέσως παίρνει γιά προμετωπίδα τή μαγική λέξη «δημοκρατία». Μόνο πού γιά νά τονίσῃ ὅτι δέν εἶναι δημοκρατία τῶν ἀστῶν, ἀλλά τοῦ πολλοῦ «λαοῦ», δηλαδή ἡ τέλεια δημοκρατία, προσθέτει καί τό ἐπίθετο «λαϊκή».

Εἶναι τόσο βαθιά ριζωμένο τό ἰδανικό αὐτό στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, τόσο γοητεύει τόν ἀνθρώπο ἡ σκέψη ὅτι αὐτοκυβερνᾶται, ὥστε καί ἐκεῖνοι πού τοῦ ἀφαιρέσανε αὐτή τή δυνατότητα, νά προσπαθοῦν μέ ἀπατηλές ἐπικεφαλίδες, μέ ψεύτικους τίτλους, μέ τίς ἐπικλήσεις αὐτῆς τῆς μαγικῆς λέξης σέ κάθε περίσταση, νά τόν κάνουν νά ξεχάσῃ τή σκλαβιά του».

Κωνσταντῖνος Βαθιώτης

τέως Ἀναπλ. Καθηγητής Νομικῆς Σχολῆς Δ.Π.Θ.

Ὑποσημειώσεις :

1. <https://www.naftemporiki.gr/green/living/1443925/pos-oi-poleis-ton-15-lepton-metatrapikan-se-pagkosmia-theoria-synomosias/>
2. https://www.youtube.com/watch?v=pF9q29FzOO4&ab_channel=Christianos777
3. Βλ. ἤδη Κάφκα, Ἀφορισμοί, μτφ. Β. Ρούπα, ἐκδ. Ροές, Ἀθήνα 2009, σελ. 38.
4. Τό κοινωνικόν συμβόλαιον. Ἀρχαί τοῦ Πολιτικοῦ Δικαίου, μτφ.: Κ.Σ., ἐκδ. Παρθενῶν, Ἀθήνα 1958, σελ. 9.
5. Εἰς: Πρίν ἀπό τό ξεκίνημα. Μελετήματα, ἐκδ. Ἀστήρ, 1988, σελ. 101 ἐπ.